

**THE
HATE
U
GIVE**

**A GYŰLÖLET,
AMIT ADTÁL**

ANGIE THOMAS

GABO

Első fejezet

Nem kellett volna eljönnöm ebbe a buliba. Nem *illeg* ebbe a buliba. Nem valami burzsujkodás ez részemről. Egyszerűen vannak olyan helyek, ahol nem lehetek eléggé önmagam. Egyik önmagam sem. Big D tavaszi szüneti partija egy az ilyen helyek közül.

Átnyomakodom az izzadt testeken Kenyát követve; göndör fürtjei a válla mögött ugrálnak. Köd lepi el a szobát, olyan köd, amelynek fűszaga van; a zene ritmusa megrengeti a padlót. Rapperek hívják egymást Nae-Naezni, aztán mindenki röhög a saját idéetlen koreográfiáján. Kenya a pocharát magasba emelve táncol át a tömegen. A segghangos zene okozta fejfájás és a hányingert keltő fűszag mellett csoda lesz, ha nem borítom ki a piámat.

Áttörjük a tömeget. Big D tavaszi szüneti bulija faltól falig ér. Mindig tudtam, hogy a fél világ meg még annak az anyja is ilyen bulikban rázza a seggét – nos, rajtam kívül –, de azt azért nem gondoltam volna, hogy ennyien lesznek. Csajok színes, göndörített, kisimított, feltupírozott hajkoronával... Túl alapnak nézek ki a copfommal. A srácok hóféhér cipőben és trottyos gatyában, olyan közel

nyomják magukat a csajok seggéhez, hogy kotonra lenne szükségük. Nagy szokta mondani, hogy a tavasz a szerelem évszaka. Na, a tavasz a Garden Heightsben nem igazán szerelmet hoz, inkább téli szülést. Nem csodálkoznék, ha jó páran bekapnák a legyet itt, Big D buliján. Mindig pén-teken tartja, hogy szombaton ki tudd pihenni, vasárnap pedig meg tudd bánni.

– Ne kövess már, menj rázni, Starr – mondja Kenya. – Az emberek máris azt hiszik, hogy sokat gondolsz magadról.

– Nem tudtam, hogy ennyi gondolatolvasó van Garden Heightsben. – Azon kívül, hogy Big Mav lánya vagyok abból a boltból, lövésük sincs, ki a fene lehetek. Beleiszok a piámba, de vissza is köpöm azonnal. Azt hittem, több hawaii puncs lesz a hawaii puncsban, de ez jóval erősebb, mint amire számítottam. Nem kéne puncsnak hívni, ez egy sima likőr. A pultra teszem, és azt mondom: – Kiakasztnak azzal, hogy azt hiszik, tudják, mit gondolok.

– Hé, csak mondom. Úgy csinálsz, mintha nem vágnál itt senkit, csak mert abba a másik suliba jársz.

Ezt hallgatom hat éve, mióta a szüleim átírtattak a Williamson-előkészítőbe.

– Mindegy – morgom.

– És szerintem nem halnál bele, ha nem így lennél felöltözve. – Felvont orral vizslatja végig a csukámat meg a túlméretezett pulcsimat. – *Ez*. Ez nem a bátyám pulcsija?

A *mi* bátyánké, de mindegy. Kenyának és nekem van egy közös bátyánk, Seven. De ő és én nem vagyunk rokonok. Kenya anyja Seven anyja, az én apám meg Seven apja. Durva, tudom. – Ja, az övé.

– Jellemző. Tudod, mit mondanak még? Azt hiszik, a csajom vagy.

– Úgy nézek ki, mint akit érdekel, hogy mit hisznek?

– Nem! És pont ez a gáz.

– Tök mindegy. – Ha tudtam volna, hogy ez a buli egy ilyen Starr-átalakítóműsor, akkor inkább otthon maradtam volna, és *Kaliforniába jöttem*-ismétléseket bámultam volna a tévében. A Jordanem tök kényelmes, és basszus, zsír új. Lehet, hogy a pulcsi kicsit nagy rám, de én így hordom, és kész. Ja, és elég praktikus is: a kapucniját le tudom húzni az orromig, hogy ne érezzem a fűszagot.

– Na, akkor se leszek a bébiszittered egész este, úgy-hogy menj, és kezdj magaddal valamit – közli Kenya, és végigpásztázza a szobát. Kenya modell is lehetne, ha őszinte akarok lenni. Hibátlan barna bőre van – tuti, hogy nincs egy ragyája se –, vágott barna szeme és óriási szempillája, amit nem úgy ragasztott fel magának, mint ahogy a csajok általában. A magassága is pont jó lenne, talán egy kicsit formásabb, nem az a fogpiszkálófajta. Sosem veszi fel kétszer ugyanazt a cuccot. Az apja, King erről mindig gondoskodik.

Kenya az egyetlen, akivel együtt szoktam lógni Garden Heightsben – elég nehéz barátokat szerezni, ha a sulid negyvenöt perc autóútra van innen, és a többiek számára itt csak az a fura csaj vagy abból a boltból. Csak Seven miatt lóghatok együtt Kenyával. Egyébként elég zűrös csaj. Mindig balhézik valakivel, és állandóan azt hajtogatja, hogy az apja szétrúgja bárki seggét. És ez igaz is, de jobb lenne, ha nem majrézna ennyit, és akkor nem kellene állandóan benyögnie ezt az aduászt. Én is mondhatnám. Mindenki tudja, milyen az apám... hogy vele se ajánlatos összeakadni, mégse tolom ezt állandóan mások képébe.

Itt, Big D partiján is ez a szitu. Kenya most éppen szűrös szemmel méregeti Denasia Allent. Nem sokat tudok Denasiáról, de arra emlékszem, hogy negyedik óta utálják egymást Kenyával. Ma este Denasia egy rakat sráccal táncol,

és egyáltalán nem figyel Kenyára. De mindegy, mi merre mozgunk, mert Kenya akkor is megtalálja a módját, hogy ráfanyalogjon. És a lényege ennek a nézésnek, hogy egy idő után tuti észreveszi a másikat, és akkor seggbe rúg, vagy megérzi, hogy ő lesz seggbe rúgva.

– Ó, annyira rühellem őt – forrong Kenya. – Egyik nap sorban álltunk a büfében, vágod? És mögöttem állt, és dumált valamit a háta mögé. Nem mondta ki a nevem, érted, de tudom, hogy rólam beszélt, hogy én rá akarok menni DeVantéra.

– Tényleg? – kérdezem, mert mást nem nagyon tudok ehhez hozzáfűzni.

– Aha. Le se szarom azt a srácot.

– Tudom. – Tényleg? Csak mert fogalmam sincs, ki az a DeVante. – És mit csináltál?

– Szerinted mit csináltam? Megfordultam, és megkérdeztem, hogy van-e valami problémája velem. És tudod, mit mondott? „Nem is rólad beszéltem.” Na persze! Engem nem tud átverni. Szerencsés vagy, hogy fehérekkel jársz suliba, és nem kell ezekkel a ribikkel foglalkoznod.

Mi a halál? Nem telt el öt perc azóta, hogy azért cseszegetett, mert a Williamsonba járok. Most meg szerencsés vagyok?

– Nyugi, abban a suliban is vannak ribik. A ribiség nem bőrszín függvénye.

– Figyu, ma lerendezzük ezt a csajt. – Kenya szúrós tekintete eléri a legmagasabb fordulatszámot, úgy bámulja összeszűkülött szemmel Denasiát, hogy az azonnal észreveszi, és felpillant Kenyára. – Ja-ja – nyugtázza Kenya a sikerét. Mintha Denasia ebből bármit is hallhatna. – Ezt nézd!

– Várjunk csak. *Mi* rendezzük le a csajt? Ezért rinyáltál annyit, hogy jöjjenek el veled? Csak hogy legyen egy társad ebben?

És még van képe sértődött arcot vágni.

– Nem mintha lenne mit csinálnod ezen kívül. Vagy lenne más, akivel lóghatnál? Szerintem én teszek neked szívességet.

– Tényleg, Kenya? Ugye tudod, hogy vannak barátaim?

Forgatni kezdi a szemét. Erősen. Egy pillanatra csak a szeme fehérlését látom.

– A kis burzsuj csajok a sulidból nem számítanak.

– Nem burzsujok, és igenis számítanak. – Gondolom, legalábbis. Maya és én szerintem tök jók vagyunk. Azt nem tudom, most hogyan állunk Hailey-vel. – És őszintén... Ha csak azért rángatsz bele ebbe a hisztibe, hogy helyrebillentsd az itteni szociális életem, hát közlöm, tök jól vagyok. És amúgy is... te állandóan csak drámázol.

– Légysziiii, Starr! – nyöszörög, hosszan elnyújtva a légy-szit. Túl hosszan. – Tényleg kellesz, na. Várunk, amíg leakad DeVantéról, oksi? Aztán...

A mobilom megrezzen a zsebemben, kiimádkozom a nadrágomból, és a képernyőre meredek. Mióta nem vettem tudomásul, hogy hívogat, SMS-ekkel próbálkozik.

Beszélhetnénk?

Nem így akartam ezt az egészet.

Persze hogy nem így akarta. Teljesen máshogy akarta tegnap, és pont ez a baj. Visszacúsztatom a telefont a zsebembe. Nem tudom biztosan, mit akarok mondani neki, úgyhogy inkább később foglalkozom ezzel.

– Kenya! – kiáltja valaki.

Egy nagydarab, világosabb bőrű, atomegyenes hajú csaj nyomakodik át a tömeg felénk. Egy magas srác követi őt,

szőke, fekete taréjjal a fején. Mindketten megölelik Kenyát, és mondogatják neki, milyen szuperül néz ki. Mintha itt sem lennék.

– Miért nem mondtad, hogy jössz? – kérdezi a csaj, és a hüvelykujját a szájába nyomja. Remek lófoga van ehhez a művelethez. – Nyomulhatnál velünk.

– Ah, csajok, Starral jöttem – feleli Kenya.

És ekkor vesznek észre, így egy lépésnyire állva Kenyától.

A srác felém fordul, és tetőtől talpig végigmér. Egy pillanatra lefagy, veszem észre.

– Nem te vagy a Big Mav lánya abból a boltból?

Látjátok? Olyan, mintha ez lenne a homlokomra írva.

– De, én vagyok.

– Óóó! – nyikkan meg a csaj. – Tudtam, hogy ismerős vagy. Harmadikban osztálytársak voltunk... Ms. Bridges osztálya. Mögöttem ültem.

– Ó! – Tudom, hogy ez az a pillanat, amikor tágra nyílt szemmel azt kellene rebegnem, *persze-persze, emlékszem rád*, de valójában lövésem sincs, ki ez. Kenyának igaza volt. Nem ismerek itt senkit. Az arcuk ismerős, de nem igazán tudsz nevet vagy egyebet kapcsolni az archoz, ha csak a szarjaikat pakolod szatyorba a pultnál.

Végül is, hazudhatok.

– Igen, emlékszem rád.

– Csajsz! Ne kamuzz már! – feleli a srác, mintha kérdeztem volna. – Fingod nincs, ki ez a csaj.

– Miért vetítesz állandóan? – fordul felém Kenya.

A csaj és a srác kórusban felnevetnek.

– Ők Bianca és Chance, legyél kedves – veti oda még Kenya. – Ez Starr első bulija. A haverjai nem engedik őt ide partizni.

Megvillantom a tekintetem felé.

– Én is szoktam bulizni, Kenya.

– Láttátok már öt valamelyik buliban? – kérdezi a többieket Kenya.

– Nem.

– Ott a pont. És még mielőtt kimondod, a béna, fehér, burzsuj barátaid nem számítanak.

Bianca és Chance vihogni kezdenek. Francba, bárcsak elnyelhetne engem ez a gigantikus pulcsi!

– Tuti ekiznek meg ilyenek, nem? – kérdezi Chance, szinte tőlem. – A fehérek szeretik a pirulákat.

– És közben Taylor Swiftet nyomatnak – teszi hozzá Bianca, megint a szájában matatva.

Oké, ez persze valahol igaz, de nem árulom el nekik.

– Hát elég sok a drogos buli – mondom. – Az egyik srác szülinapi buliján J. Cole volt a sztárvendég.

– Ne már! Ez komoly? – kérdezi Chance. – Anyám! Ri-bi, legközelebb hívj meg engem is. Partizok én fehérekkel, ha ez az ára.

– Szóval – veszi át a szót újra Kenya. – Arról dumál-tunk, hogy rámegyünk Denasiára. Az a ribanc ott táncol DeVantéval.

– De béna! – mondja Bianca. – Állandóan rólad jártat-ja a száját, vágod? Mr. Donald óráján múlt héten Aaliyah mondta...

Chance a szemét forgatja.

– Ah! Mr. Donald.

– Csak mérges vagy rá, mert kizavart – mondja Kenya.

– Hát ja, basszus.

– Na, szóval, Aaliyah mondta... – kezd bele újra Bianca.

És ebben a pillanatban teljesen elveszítem a fonalat. Olyan tanárokról meg osztálytársakról van szó, akiket nem ismerek. De még a nevüket se hallottam soha. Ha akarnék,

se tudnék hozzászólni a témához. Tök mindegy. Láthatatlan vagyok.

Úgy érzem, túl sok minden zajlik körülöttem.

A panaszok Denasiáról és a tanáraikról... aztán Kenya valami olyasmit mond, hogy hoznak még piát, és mind a hárman lelépnek nélkülem.

Hirtelen olyan vagyok, mint Éva, miután evett a tiltott gyümölcsből, olyan, mintha észrevenném, hogy meztelen vagyok. Egyedül vagyok egy buliban, ahol nem kellene lennem, és ahol alig ismerem az embereket. És az egyetlen ember, akihez közöm van, csak úgy itt hagyott lógva.

Kenya rinyált nekem hetek óta, hogy jöjtek el velem. Tudtam, hogy marha kényelmetlenül fogom magam érezni, de akárhányszor ellenkeztem, Kenya azzal jött, hogy túl sznob vagyok ehhez a bulihoz. Meguntam ezt a baromságot hallgatni, és be akartam bizonyítani neki, hogy téved. A baj csak az volt, hogy kábé a fekete Jézus kellett volna ahhoz, hogy a szüleim elengedjenek ide. Most majd ismét rá lesz szükségem, ha rájönnek, hogy mégis eljöttem.

Az emberek bámulnak, nézik, ki lehet ez a csaj, aki a fal mellett álldogál tök egyedül, mint valami gyökér. A zsebembe dugom a kezem. Próbálok játszani, hogy nem zavar a szitu. Az a vicces, hogy a Williamsonban nem is kell „megjátszanom magam”, ott menőnek számítok, mert én vagyok az egyetlen fekete ott. Itt, Garden Heightsben meg kell küzdenem a menőségért, és ez sokkal nehezebb, mint beszerezni egy új Jordanst a megjelenése napján.

Érdekesen működik ez a fehérek között. Amennyire nehéz feketének lenni, annyira menő dolog is.

– Starr! – szólít meg egy ismerős hang.

Az embertenger úgy nyílik ketté előtte, mint valami fekete Mózes előtt. A srácok kezelnek vele, a csajok a nya-

kukat nyújtogatják, hogy láthassák. Rám mosolyog, és gödröcskék jelennek meg az arcán.

Khalil elég jó, nem kérdés. Régen jóban voltunk, néha együtt is fűrdtünk. Na, nem *úgy*, még akkor, amikor csírák voltunk. Esküszöm, egyáltalán nem volt perverz.

Megölel. Szappan- és babapúderillata van.

– Na, mi újság, csajszi? Azonnal kiszúrtaalak. – Aztán elenged. – Nem írsz senkinek, semmiről. Mi van veled? Hol voltál?

– A suli meg a kosárcsapat lefoglal – felelem. – De a boltban mindig ott vagyok. Te vagy, akit senki nem lát mostanság arrafelé.

A gödröcskéi azonnal eltűnnek. Megtörli az orrát, mint mindig, amikor kamuzni készül.

– Én is elfoglalt voltam.

Nyilván. A vadiúj csuka, a hófehér fogsor, a gyémántok a fülben. Ha Garden Heightsben nősz fel, tudod, mit jelent valójában, ha valaki azt mondja, „elfoglalt”.

Basszus. Remélem, *ő* nem úgy elfoglalt, ahogy a többiek. Nem tudom, hogy bőgnék-e, vagy inkább lekevernék neki egyet.

De ahogy Khalil rám néz azzal a nagy mogyoróbarna szemével, nem lehet rá haragudni. Úgy érzem, mintha újra tíz lennék, és újra a templom alagsorában lennék, ahol először csókolóztunk a bibliatáborban. Aztán eszembe jut, hogy egy túlméretezett pulcsiban vagyok, úgy nézek ki, mint egy roncs, meg hogy egyébként is van barátom. Bár jelenleg nem beszélek vele, nem válaszolok az üzeneteire, és nem veszem fel neki a telefont, de attól *ő* még mindig az enyém, és azt akarom, hogy ez így is maradjon.

– Hogy van a nagyid? – kérdezem. – És Cameron?

– Jól. Mama beteg amúgy. – Khalil beleiszik az italába. – A dokik azt mondják, rák, vagy mi.

– Basszus. Sajnálom, K.

– Ja, most kemóra jár. Csak azon parázik, hogy kap-e majd parókát. – Halkan elneveti magát, de egy darab gödröcske se jelenik meg az arcán. – Jól lesz. Nem gáz.

Ez inkább hangzik imának, mint jóslatnak.

– Anyukád segít Cameronnak?

– A jó öreg Starr. Mindig a legjobbat látja az emberekben. Te is tudod, hogy nem segít.

– Hé, csak egy kérdés volt! Valamelyik nap volt bent a boltban, és jobban nézett ki.

– Most éppen – feleli Khalil. – Azt mondja, próbál tiszta lenni, de tudod, a szokásos. Pár hétig tiszta is, aztán úgy dönt, nem bírja anyag nélkül, és visszaesik. De ahogy mondtam, én jól vagyok, Cameron jól van, a nagy jól van. – Megvonja a vállát. – És csak ez számít.

– Ja – felelem, de azért én még tisztán emlékszem azokra az éjszakákra, amikor a gangon ültünk Khalillal, és az anyját vártuk, hogy végre hazajöjjön. Akár tetszik neki, akár nem, igenis számít, mi van az anyjával.

A zene megváltozik, Drake rappel a hangfalakból. Bólogatok az ütemre, és tátogom a szöveget. Mindenki síkítva énekl, hogy „lentről jöttünk, s most itt vagyunk”. És régebben tényleg nagyon az alján voltunk itt, Garden Heightsben, de azt hiszem, most úgy vagyunk, hogy lehetne rosszabb is.

Khalil engem néz. Próbál mosolyogni, de aztán meg-rázza a fejét.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy szereted ezt a nyekergő Drake-et.

Eltátom a számát.

– Hagyd békén a férjemet!

– A gázos férjedet. „Bébi, te vagy a mindenem, te vagy minden, amit valaha szeretnék” – éneklí Khalil nyávogós hangon. Vállon bököm, mire nevetni kezd, és kiborítja a piáját. – Te is tudod, hogy így nyomja.

Beintek neki, mire ő cuppogni kezd, mintha smárolnánk. Ennyi hónap után is ugyanúgy vissza tudunk térni a régi kerékvágásba.

Khalil egy szalvétát vesz el a pultról, és letörli vele a Jordansét (3 Retrokollektív). Pár éve jött ki, de esküszöm, ezek örök darabok. Kábé háromszáz dollárba fáj egy ilyen, persze csak ha találsz egy balekot, aki annyiért felteszi az eBay-re. Chris talált. Én a sajátomat szinte ingyen, százötvenért akasztottam le, de nekem gyerekméret kell. Hála a kis lábamnak, így Chrisszel tök egyforma cipőnk lehet. És igen, *ilyen* pár vagyunk. De basszus, azért menők is vagyunk. Ha nem csinálna feszt baromságokat, tök jók lennénk.

– Tetszik a cipőd – mondom Khalilnak.

– Köszí. – Még mindig azzal van elfoglalva, hogy tisztára dörzsölje a szalvétával. Ez a halálom. Minden egyes sikáláskor azzal a szalvétával a cipő a segítségemért kiált. Nem kamu, minden pillanatban, amikor egy csukát nem megfelelően tisztítanak, egy kismacska meghal a világban.

– Khalil – szólok rá, mire egy pillanatra abbahagyja a cipője gyilkolását. – Inkább óvatosan törölgesd. Ne dörzsöld! Komolyan.

Önelégült vigyorral néz fel rám.

– Oké, Ms. Sportcipő. – És hála a fekete Jézusnak, csak legyint, ahogy szokott. – Mivel miattad öntöttem ki a piát, talán nem kéne pattognod, hogyan próbálom megtisztítani.

– Hatvan dolcsi lenne egy normális cucc.

– Hatvan? – kiáltja, és felegyenesedik.

– Ja, basszus. És nyolcvan, ha jégbiztos lenne a talpa. Azokat marha nehéz kitisztítani. A tisztítócuccok nem olcsók. És tuti sok lóvéd van, ha mindent meg tudsz venni hozzá.

Khalil beleiszik a piájába, és nem mond semmit az érvelésemre. Aztán felhorkan.

– Anyám, ez a szám. – És ledobja a poharát a pult-ra. – Hé, mondd meg a faterodnak, hogy felbukkanok majd nála hamarosan. Van valami, amiről dumálnom kell vele.

– Milyen valami?

– Felnőtt cucc.

– Ó igen, mert te olyan rohadtul felnőtt vagy.

– Öt hónappal, két héttel és három nappal idősebb nálad. – Rám kacsint. – Nem felejtetek.

Hirtelen valami balhé kezd kialakulni a táncparketten. Hangok kiabálják túl a zenét. Káromkodások pattognak ide-oda.

Mi az első gondolatom? Kenya ráment Denasiára, ahogy ígérte. De a hangok jóval mélyebbek az övéknél.

Puff! Eldördül egy lövés.

Puff! Egy második. A tömeg az ajtó felé tolong, ahol egy másik bunyó zajlik, szóval lehetetlen lenne arrafelé kijutni.

Khalil megragadja a kezem.

– Gyere!

Túl sok ember, és túl sok göndör fej van körülöttem ahhoz, hogy meglássam Kenyát közöttük. – De Kenya...

– Felejtse el, húzzunk!

Áthúz a tömegen, ellöki az embereket maga elől, néhányra rá is lép a lábára. Már ennyi elég volna egy golyóhoz. Kenyát vizslatom a riadt arcok között, de nyomát

sem látom. Próbálok nem keresni, ki lőtt, és kit lőtt meg. Megúszhatom, ha nem tudok semmiről.

Autók farolnak be a ház elé, emberek szaladnak mindenfelé. Khalil a Chevyjéhez rángat, amivel egy elég sötét szakaszon parkolt. Betuszkol a vezetőoldalra át, kapkodva szenvedem át magam az anyósülésre. A gumik csikorognak, ahogy magunk mögött hagyjuk ezt a káoszt.

– Mindig van valami szarság – morogja. – Nem lehet anélkül bulizni, hogy ne lőnének le valakit.

Olyan, mintha a szüleimet hallgatnám. Pontosan ezért nem engednek el sehová. Legalábbis Garden Heightsben.

Írok Kenyának egy SMS-t, hátha válaszol, és megtudom, jól van-e. Kétséges, hogy neki szánták-e a golyókat, de a golyók arra mennek, amerre akarnak.

Kenya egész gyorsan visszaír.

Jól vagytok.

Látom azt a ribit. Szétverem a seggét.

Hol vagy?

Ez komolyan beszél? Az életünkért rohanunk, és ő még mindig ezzel a baromsággal van elfoglalva? Nem is válaszlok erre a szarságra.

Khalil Impalája elég menő. Nem olyan húdefényes, mint néhány srácé, de megjárja. Nem láttam felniket, amikor beszálltam, és az első üléseken eléggé meg van törve a bőr, de az egész hangulata nagyon kellemes, a belső tér lime-zöld, szóval valahogy mégis tök menő az egész.

Az egyik repedésre meredek, és megkérdezem: – Szerinted kit lőttek meg?

Khalil kiveszi a fésűjét az ajtó oldalsó tárolójából.

– Valamelyik nagykutyát – feleli, és oldalra fésüli a haját. – Láttam néhány GD-t bemenni, amikor odaértem. Valamit balhézta, ennyi.

Bólintok. A Garden Heights csatatér volt az elmúlt pár hónapban valami hülye területfoglalós baromság miatt. Én „királynőnek” születtem, mert apu is nagykutya volt régen. De amikor kiszállt a játszából, a királyi státuszom is megszűnt létezni. De hiába születtem bele, máig nem tudom felfogni, mi értelme van egy olyan utcáért harcolni, ami valójában senkié és mindenkié.

Khalil visszadobja a fésűjét az ajtótokba, és feltolja a hangerőt az autórádióra; egy olyan szám megy, amit apu is rongyosra hallgatott régebben. Lefagyok.

– Miért hallgatod ezt az ősrégi cuccot?

– Haver! Menj már! Tupac a király.

– Volt. Húsz éve.

– Tévedésben vagy. Most is az. Ezt hallgasd. Pac azt mondja: „The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody.”

Megemelem a szemöldököm.

– Mi van?

– Hallgasd! The Hate U – U betű – Give Little Infants Fucks Everybody. T-H-U-G L-I-F-E. Azt jelenti, hogy amit a társadalom ránk húz gyerekként, azt majd megbosszuljuk, ha kitörünk innen, érted?

– Vágom, ja.

– Látod, mondtam, hogy Tupac még mindig él. – Bólogatni kezd a zenére, és rappeli a szöveget. Közben arra gondolok, ő vajon hogy bosszul majd meg bármit is. Remélem, tévedek abban, amire gondolok. Tőle kell hallanom.

– Szóval, miért voltál olyan elfoglalt mostanában? – kérdezem. – Néhány hónapja apu azt mondta, kiléptél, és azóta nem látott.

Közelebb húzódik a kormányhoz.

– Mit szeretnél, hová vigyelek? Haza vagy az üzlethez?

– Khalil...

– A bolt vagy a ház?

– Ha azzal a szarral kereskedsz...

– Törődj a magad dolgával, Starr! Ne velem foglalkozz!
Tudom, mit csinálok!

– Lószart! Apu segítene neked, tudod...

Megtörli az orrát a hazugsága előtt.

– Nincs szükségem segítségre... senkitől, jó? És ezek a nyomi melók egyébként se sokat segítenének rajtam. Befáradtam, hogy a fények meg a kaja közül kelljen választanom.

– Azt hittem, a nagymamád dolgozik.

– Dolgozott. Amikor kiderült, hogy beteg, azok a bohócok a kórházban esküdöztek, hogy maradhat. Két hónappal később kitétték, mert kemó alatt nem túl könnyű mázsás szemeteszákókat emelgetni. Kirúgták. – Megrázza a fejét. – Vicces, nem? Kirúgták a *kórházból* azért, mert beteg.

Az Impala csendjét csak Tupac kérdése töri meg: „Ki hisz benne?” A választ nem tudom...

A telefonom újra rezegni kezd, talán Chris akar megint bocsánatot kérni, vagy Kenya kér erősítést Denasia ellen. De a bátyám az, akinek megint beragadt a Caps Lock a mobilján. Nem tudom, miért csinálja ezt. Talán azt hiszi, megfélemlíthet vele. De inkább csak halálra idegesít.

HOL VAGY?

AJÁNLOM HOGY TE ÉS KENYA NE AZON A BULLIN LEGYETEK!

HALLOTTAM HOGY LELŐTTEK VKIT.

Egyetlen rosszabb dolog van a túlféltő szülőknél... egy túlféltő bátyó. Még a fekete Jézus se menthet meg Seven aggodalmától.

Khalil rám pillant.

– Seven, mi?

– Honnan tudtad?

– Mert amikor hozzád beszél, mindig olyan arcot vágasz, mintha szét akarnál verni valamit. Emlékszel, amikor az egyik szülinapi bulidon állandóan az arcodba magyarázta, hogy mit kívánj?

– Ja, és aztán arcon is vágtam.

– És Natasha bepöccent, hogy te ne mondd a „pasijának”, hogy fogja be – feleli Khalil nevetve.

Megforgatom a szemem.

– A sírba tett ezzel az egész Seven-dologgal. Szerintem csak azért jött át hozzám állandóan, hogy lássa őt.

– Vagy azért, mert volt egy csomó Harry Potter-filmed. Hogy is hívtuk magunkat? A Czuklyás Trió? Olyan közel álltunk egymáshoz...

– Mint Voldemort orrlyukai. Jaj. Annyira béna volt.

– Tudom, ja.

Nevetünk, de közben ráeszmélünk valami hiányára. Valaki hiányára. Natasha.

Khalil az utat bámulja.

– Rideg, hogy már hat éve, nem?

Sziréna hangja hallatszik, és kék fény villan meg mögöttünk a visszapillantó tükörben.

Második fejezet

Tizenkét éves koromban két komolyabb beszélgetést is lefolytattam a szüleimmel.

Az egyik a szokásos „bibeporzó” téma volt. Bár nem a szokványos verziót kaptam belőle. Anyukám, Lisa, nővérként dolgozik, így pontosan elmagyarázta, mi hová kerül, és minek hová nem kellene kerülnie, míg fel nem nőök. Akkor én még erősen kételkedtem abban, hogy bármi bárhová képes lenne bekerülni. És miközben a többi lánynak a suliban már dudorodott a cicije, nekem pont olyan lapos volt mindenem elől, mint hátul.

A másik beszélgetés arról szólt, mi a teendő, ha megállít egy rendőr.

Anyu szerint még túl fiatal voltam a témához. Apu azzal érvelt, hogy sosem lehetek elég fiatal ahhoz, hogy letartóztassanak vagy lelőjenek.

– Starr-Starr! Tedd majd, amit mondanak – tanított apám. – Tartsd a kezed magad előtt. Semmi hirtelen mozdulat. Csak akkor beszélj, ha ők beszélnek hozzád.

Tudtam, hogy ez komoly téma. Ha apa, akinek a legnagyobb szája volt az egész világon, azt mondja, maradjak csendben, akkor bizony tényleg csendben kell maradni.

Remélem, valaki Khalillal is lefolytatta ezt a beszélgetést.

Káromkodni kezd az orra alatt, lehalkítja Tupacet, és az út szélére manőverezik az Impálával. Olyan részen vagyunk, ahol a szokásosnál is elhanyagoltabbak a házak, ahol a közvilágítás annyira gyér, hogy alig látni valamit. Senki sincs itt rajtunk és a zsarun kívül.

Khalil leállítja a motort.

– Lövésem sincs, mit akarnak ezek az idióták.

A zsarú is megáll; szinte megvakulok a rendőrautó fényétől.

Eszembe jut még valami, amit apa mondott. *Ha valaki mással vagy, reménykedj benne, hogy nincs nála semmi, mert különben mindketten megszívjátok.*

– K, nincs semmi a kocsidban, ugye? – kérdezem.

A zsarut nézi a visszapillantóban.

– Menj már!

A rendőr mellénk ér, és megérinti a Khalil felőli ablakot. Khalil leteker. Ha nem vakultunk volna meg eddig, a zsarú most még a biztonság kedvéért belevilágít a szemünkbe a kézi reflektorával.

– Jogosítványt és forgalmi engedélyt!

Khalil megszegi az első szabályt, és nem csinálja, amit a zsarú mond.

– Miért állított meg?

– Jogosítványt és forgalmi engedélyt!

– Ezért jöttél ránk?

– Khalil! – kérlelem. – Tedd, amit kér.

Khalil morog egyet, és a tárcájáért nyúl. A zsarú végigköveti a mozdulatait a zseblámpájával.

A szívem hevesen ver, de közben apa szavait ismételve-tem a fejemben. *Nézd meg jól magadnak a zсарu képét. Ha megjegyzed a jelvénye számát, még jobb.*

A lámpa fénye megvilágítja Khalil kezét, ekkor megpillantom a jelvéyszámot – száztizenöt. A zсарu egyébként fehér, a harmincas évei végén vagy a negyvenes évei elején járhat, tüsi frizkót hord, és egy heg van a szája fölött.

Khalil átadja neki a papírokat.

A száztizenötös átnézi őket.

– Honnan jöttök?

– SKH – feleli Khalil, ami azt jelenti, semmi közöd hozzá. Majdnem olyan ősrégi, mint az a Tupac szám. – Miért állított meg?

– Törött a hátsó lámpa.

– Akkor most megbüntet, vagy mi? – kérdezi Khalil.

– Tudod mit? Szállj ki a kocsiból, kölyök!

– Haver, csak add a büntit...

– Szállj ki a kocsiból! Kezeket előre!

Khalil feltett kézzel száll ki a kocsiból. A száztizenötös megragadja a karját, és a kocsi oldalának löki.

Próbálok szavakat találni.

– Nem úgy gondolta...

– Kezeket a műszerfalra! – rivall rám válaszul. – Ne mozdulj!

Teszem, amit mond, de a kezem túlságosan remeg.

Végigmotozza Khalilt.

– Oké, nagypofájú, nézzük, mit találunk ma nálad!

– Semmit nem fogsz találni – feleli Khalil.

A száztizenötös újra végigtapogatja, aztán újra és újra. Tiszta.

– Maradj itt! – mondja Khalilnak. – Te pedig – néz be rám az ablakon keresztül – ne mozdulj!

Még bólítani sem merek.

A zсарu komótosan visszasétál a járőr kocsihoz.

A szüleim nem arra neveltek, hogy féljek a rendőröktől, csak hogy viselkedjek megfontoltan. Azt mondták, nem túl okos dolog mozogni, ha a rendőr hátat fordít neked.

Khalil pedig pontosan ezt teszi. Az ajtajához lép.

Nem okos dolog hirtelen mozdulatot tenni.

Khalil ezt teszi. Kinyitja az ajtaját.

– Jól vagy, Starr...

Puff!

Egy. Khalil összeesik. Vér fröccsen a hátából. Az ajtóba kapaszkodik, hogy megtartsa magát.

Puff!

Kettő. Khalil levegőért kapkod.

Puff!

Három. Khalil kába tekintettel néz rám.

A földre zuhan.

Mintha újra tízéves lennék, és újra végignézném, ahogy Natasha...

Egy fülsiketítő sikoly szakad ki belőlem, beleremeg a torkom, és minden energiámat felemészti.

Az ösztöneim azt súgják, ne mozduljak, de minden más azt, hogy nézzem meg Khalilt. Kiugrom az Impalából, és az autó másik oldalához rohanok. Khalil az égre mereszi a tekintetét, mintha Istent várná. A szája nyitva, mintha ő is sikítani akarna. Én elég hangosan sikítottam kettőnk helyett is.

– Ne, ne, ne – csak ennyit tudok mondani, mint egy totyogós, aki csak ezt az egy szót ismeri. Nem tudom, hogyan sikerült egyáltalán letérdelnem mellé. Anya azt mondta egyszer, ha valakit meglőnek, meg kell próbálni elállítani a vérzést, de itt túl sok a vér. Túl sok vér.

– Ne, ne, ne.

Khalil nem mozdul. Nem szól. Nem is néz rám. A teste megmerevedik, és aztán elmúlik. Remélem, látja Istent.

Valaki más sikít.

Sűrűket pislogok, hogy kitisztuljon a látásom. A száztizenötös kiabál rám, és ugyanazzal a pisztollyal hadonászik felém, amivel megölte a barátomat.

Égbe emelem a kezem.